

Полечу я до Монголії
Та й куплю собі коня
Білого, як цвіт магнолії,
Ніжного, як цуценя.

І назад я аж до Києва
Буду їхати на коні.
Стану, як душа Батисєва,
При невидимій стіні.

І заплачу я від наляку —
Де ж ті храми, де церкви,
Що монгол побачив здалеку
Із-за Волги, з-за Туви?

Ні, не він збивав копитами
Плінту з-під небесних бань —
Підривали динамітами
Твердість княжих мурувань.

Він — під окрики та ламенти —
Бляху золоту здирав.
Хто ж виважував фундаменти?
Хто каміння звідси крав?

Хто ж то застеляв соборами
Заболочені шляхи,
Де ж той хан з думками хворими,
З видом лютої пиhi?

Ще димує церква спалена,
В небесах летить притвор —
Тут пройшли батири
Сталіна — Постишев та Косіор.

А за тими багатурами —
Їхня гвардія тверда.
Обжиралась довго мурами
Жадібна святинь орда.

Серце стогне, ніби в оливі
Розгоряченім кипить.
Як же конику — монголові
Розказати, що болить?!